

အိမ်

အ
ချစ်
အိမ်
ခြေ
မူ

အခန်း (၁)

“ဟင်းက ဒါပဲလား”

စားပွဲပေါ်မှာ ထမင်းတစ်ပန်းကန်၊ ငရုတ်သီးမှုန့်ကျဲကျဲနှင့် ငါးပိရည် ဖျော် တစ်ခွက်နှင့် ကန်စွန်းရွက်ပြုတ် တို့ စရာ ...

ပြီးတော့ လက်ညှိုးလောက်အရွယ် ငါးဟင်းတစ်ခွက်။

ပန်းကန်စုံအောင် လိုက်ကြည့်ပြီး ဦးမျိုးနိုင်မျက်နှာမှာ အသားညိုညို နှင့် နီရဲအဆီပြန်ကာ ကြေးနီရောင် လက်နေခြင်းက ပို၍ အရောင်ရင့် လာသည် ။

ပါးလွန်း၍ မျဉ်းတစ်ကြောင်းတည်း ဆွဲထားသလို ရှိနေသော နှုတ်ခမ်းကို သိသာအောင် မဲ့ရွဲ့ပစ်၏။

“မနက်က မင်းကိုငါ ဈေးဖိုးနှစ်ထောင် ပေးလိုက်တာပဲ၊ အနီမရော တဲ့ ထမင်းနဲ့ ဝက်သား အမဲသားဆီပြန် တစ်ခွက်တော့ ချက်ပေါ့ကွ၊ မြင် လိုက်ရရင် ငါးပိရည်က ငရုတ်သီးမှုန့် မပါ၊ ကန်စွန်းရွက်က နောက်ဖေး မှာ အလကားရတိုင်း နေ့တိုင်းပြုတ်၊ ဟင်းက ဆီမပါတဲ့ အပြင် ဂျပန်ငါး ကိုချက်ပြီး ရေကပေါလော”

စကားကို မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့ဆိုရင်း ကြို့ထိုးချင်နေတာကို ထိန်းချုပ်ထားသည့် ရင်ဘတ်ကြီးက ကော့ခနဲ မောက်သွားလိုက် ပြန်ကုန်းကျသွားလိုက်။

ပြောနေတာ၊ ဖြစ်နေတာတွေကို စိတ်ပျက်သလို ကြည့်နေရင်း စားပွဲ

ရှေ့မှာ ခူးတစ်ဖက်ထောင်လျက် ထိုင်နေရာက ထဖို့ ပြင်လိုက်၏။

“ဒါက ဘယ်ကိုလဲ၊ မင်းက ငါပြောသမျှကို စိတ်ပျက်တဲ့ မျက်နှာနဲ့ ၊ အဖက်မတန်သလို ထသွားတာလား။”

ဒေါ်မြမာ လက်ထောက်၍ ထရပ်လို့ ကိုယ်လုံးပါကြွနေပြီးမှ ဆတ်ခနဲ ပြန်ထိုင်ချသည် ။

ဦးမျိုးနိုင်ဘက်ကို သေချာ ပြန်လှည့်ထိုင်ပြီးမှ ...

“အဖက်မတန်လို့ မဟုတ်ဘူး ကိုမျိုး၊ ရန်ဖြစ်တော့မှာ ကို သိလို့ ၊ ရှင်နဲ့ ရန်မဖြစ်ချင်လို့ ”

“မဖြစ်ချင် မင်းပါးစပ်ပိတ်ပြီး ငြိမ်နေပေါ့ကွ၊ ဇနီးမယားဖြစ်နေပြီး မောင်နှမသူငယ်ချင်းလို ငါပြောသမျှ တစ်ခွန်းမကျန် ခံပက်နေတာ လူကြားကောင်းလား။”

“လူကြားမကောင်းမှာ စိုးလို့ ငြိမ်ခံနေရအောင် ရှင်အသံ ပြနေသမျှ ပြောချင်တာ ပြောနေတာတွေကျတော့ ကြားကောင်းလား၊ ကျွန်မက ငြိမ်နေရင် ဟုတ်လို့ ငြိမ်နေတယ် မှတ်မှာ ပေါ့၊ ခုခေတ် ကုန်ဈေးနှုန်းနဲ့ မိသားစု ထမင်းတစ်နပ်စာ စီစဉ် ချက်ပြုတ်ရတာ လွယ်သလား။”

“တော်ပါကွာ”

ဦးမျိုးနိုင်က ပါးစပ်က အော်ပစ်လိုက်ရုံမဟုတ်ဘဲ စားပွဲကိုပါ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပုတ်ပစ်လိုက်သည် ။

“ကုန်ဈေးနှုန်းတွေ မြင့်လာမှ ပဲ အိမ်ရှင်မတွေ အကြောင်းပြစရာ ပိုကောင်းလာတာ၊ ထစ်ခနဲဆို ဒါပဲ၊ ဘယ်လောက် ထပ်ပေးပေး ဘယ်လိုပဲ ကုန်းရုန်းရှာရှာ တစ်ခါမှ လောက်ငှတာ မရှိဘူး။”

“အမလေး ... အဲဒါကမှ ရှင် လူကြားကောင်းအောင် ဟစ်နေတာအမှန်၊ ဘယ်သူလဲ ကုန်းရုန်းရှာနေတာ၊ ဘာတွေများ လောက်ငှအောင် ပေးနေသလဲ၊ ဆိုက္ကား နင်းတယ်သာဆိုတယ်၊ တစ်ထောင်ပဲရရ၊ တစ်သောင်းပဲရရ ရှင်ဖျော်ပစ်ပြီးပိုမှ ကျွန်မကို ပေးတာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါပေးတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဘာပေးတာလဲ၊ တစ်နေ့မှ ငါးရာပဲပေးတဲ့ နေ့ ဘယ်လိုသုံးမလဲ၊ ဆိုက္ကား ပြင်လိုက်ရလို့ ဆိုပြီး တစ်ပြားမှ ပါမလာတဲ့ နေ့ ရှင် ထမင်းငတ်ခဲ့သလား၊ နှစ်ထောင် သုံးထောင် ပေးဖူးတာကို မှတ်ထားပြီး နေ့တိုင်း ပေးနေသလိုလို လူအထင်ကြီးအောင် မအော်စမ်းပါနဲ့၊ ကြွေးတင်ထားရင် ပိုက်ဆံရတော့ ဆပ်ရတယ်၊ ဒါကို ရှင်နားလည်ရင် ပေးတာကိုပဲ ထည့်ထည့် မပြောနဲ့ ”

ဦးမျိုးနိုင် စားပွဲကို ဖျန်းခနဲပုတ်၍ ထိုင်လျက်မှ ခါးထောက်၏။

သို့သော် ဘာမှ လည်း မပြောနိုင်ဘဲ မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့်သာ ကြည့်လေသည် ။

ဒေါ်မြမာက ဦးမျိုးနိုင်ပြောသမျှကို ပြန်လည်ချေပဖို့ မျက်စောင်းခဲ၍ စောင့်ကြည့်နေ၏။

ဦးမျိုးနိုင် မတ်နေသည့်ခါးကြီး ညွတ်ခနဲပြန်ကျသွားကာ တက်ခေါက်၏။ ထမင်းပန်းကန်ကို ဆောင့်အောင့်၍ ဆွဲယူသည် ။

သူများ တွေ မူး လာပြီဆို ဘာမှ မစားဘဲ ထိုးအိပ်ကြသတဲ့ ။

ဦးမျိုးနိုင်ကတော့ မူး လာပြီဆို ထမင်းစားရမှ ။ မစားဘဲလည်း မနေနိုင်တော့ ထမင်းနဲ့ ဟင်းဆမ်းပြီး နယ်သည် ။

စူပုတ်ပွထနေသည့် မျက်နှာနှင့် ဟင်းခတ်လိုက်၊ ဇွန်းကို ဆောင့်ချလို

က်၊ ဒေါက်ခနဲ၊ ချင်ခနဲ အသံတွေက စုံနေ၏။

ဒေါ်မြမာက တုတ်တုတ်မှ မလှုပ်ဘဲ မျက်မှောင်ကုတ်၍ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဟွန်း ... မိန်းမတစ်ယောက်ယူတာ အပိုဆုက ပါသေးတယ်၊ တစ်ယောက်ယူပြီး နှစ်ယောက် ရှာကျွေးနေတာတောင် မျက်နှာကောင်းမရဘူး၊ မိန်းမတွေများ ”

“မိန်းမတွေ ဘာဖြစ်လဲ၊ ယောက်ျားယူတာ ကိုယ် တစ်ယောက်တည်း မရုန်းကန်ချင်လို့ ကူဖော်ရှာတာ၊ ကျွန်မမှာ သမီးရှိမှန်းသိလျက်နဲ့ ရှင်ယူခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“သိတယ်၊ အဲဒီသမီးကို ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ မင်း မသိတတ်တာကို ပြောနေတာ”

“သိတတ်ရင် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ ရှင့်ကို ခေါင်းပေါ် ရွက်ထားရမလား၊ ရွက်ထားစေချင်ရင် ရှင့်ကိုယ်ရှင် အဆင့်မြင့်အောင် ကြိုးစားဦး”

ပြောပြီး ဒေါ်မြမာက ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် ထသွား၏။

ဘာဖြစ်လဲ ... နောက်လင် ယူထားတယ်ဆိုပြီး မျက်နှာငယ်ဖို့ လည်း မလို။ ဒီလင်ကို ချော့မော့ သည်းခံနေစရာလည်း အကြောင်းမရှိ။

ယူခဲ့တုန်းက ကိုယ့်မှာ ရှိစုမဲ့စု ပိုင်ထားသည့်အိမ်လေးက အပေါင်ဆုံးလုလု ...

ဦးမျိုးနိုင်က လူပျို ... ဦးလေးနဲ့ နေသည်။

ထိုစဉ်ကတည်းက အရက်သောက်တတ်တာ သိပေမယ့် လိုင်းကားတွေမှာ စပယ်ယာလုပ်၍ ရသည့်ဝင်ငွေက မဆိုး။

ဒါပေမဲ့ အားကိုးလောက်အောင်တော့ ဘာမှ မရှိပါ။ သူ တတ်နိုင်သမျှလေးကို စုဆောင်းပြီး ဒေါ်မြမာကို ပြေးပေးပေးတတ်၏။

အိမ်ကိစ္စဖြစ်လာတော့ ဦးမျိုးနိုင်က မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများ ဆီကနေ ငွေဆွဲပေးသည် ။

ပြီးမှ သူ့လုပ်အားခထဲက ပြန်ဖွဲ့ဆပ်ခဲ့၏။

ငါးနှစ်အရွယ် သမီးလေးတစ်ယောက်နှင့် မြမာ ခေါ် မာဆိုသည့် မိန်းမကိုမှ ဦးမျိုးနိုင်က တမ်းတမ်းစွဲ ...

သမီးတစ်ယောက်နှင့် မုဆိုးမဆိုပေမယ့် ဒေါ်မြမာကိုရဖို့ သူ အတော်ကြိုးစားခဲ့ရသည် ။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆီက အကူအညီကိုယူတာ မသင့်လျော်မှန်း သိပေမယ့်လည်း ဒေါ်မြမာယူခဲ့ရသည် ။

ဦးမျိုးနိုင် မရိုးသားစွာ ကူညီနေတာကို သိသော်လည်း ၊ တကယ် ချစ်နေတာမှန်းသိတော့ သာယာခဲ့မိသည် ။ နောက်တော့ လူကြီးစုံရာနဲ့ အကျဉ်းချုံး၍ လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့၏။

ဒေါ်မြမာ ကံမကောင်းပါ။

သူမနဲ့ လက်ထပ်ပြီးကာမှ ကားစပယ်ယာလုပ်လို့ မရတော့လောက်အောင် နာမည်ပျက်စရာ အဖြစ်တစ်ခု ကားလောကမှာ ဦးမျိုးနိုင် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည် ။

ထိုအဖြစ်ဟာ ကိုယ့်ယောက်ျားလွန်ထွာတာမဟုတ်မှန်းသိ ၍ ဒေါ်မြမာက နားလည်ပေးခဲ့ပါသည် ။

နောက်ပိုင်း ဆိုက္ကားသမား ဖြစ်လာမှ အသောက်အစားက ပိုလာသ

ည် ။

အတို့ အထောင် စကားတချို့ကို ပြန်သယ် လာပြီး အိမ်မှာ ခဏခဏ စကားများကြရ၏။

ပြီးတော့လည်း ဘာမှ မဟုတ်။ သမီးကိုလည်း သူ ချစ်သည် ။ ခက်တာက သမီးရှေ့မှာ တော့ အကောင်း။

ကွယ်ရာမှာ နားပူတတ်လွန်းသည့် လူ ...

“ငါ့ကိုကမှားတာ၊ ပညာမတတ်၊ အကျင့်ကမကောင်း၊ ဘာမှ အားကိုးစရာမရှိတဲ့ ယောက်ျားကို ယူခဲ့မိတယ်”

ဟု သူ့ရှေ့မှာ ပဲ အော်ပြောပြီး ဒေါ်မြမာငိုပြီဆို ဦးမျိုးနိုင် ပျာယာခတ်ပြီး

“ဘာမှားတာလဲ၊ အကျင့်မကောင်းရအောင် ငါက ဘာဖြစ်နေလို့ လဲ၊ မင်းကို ရှာဖွေမကျွေးလို့ လား”

“ယူမိတာမှားပြီ” ဆိုသော စကားက ဦးမျိုးနိုင်ကို ချုပ်ကိုင်နိုင်စွမ်းရှိသည် ။

ဒီလိုပြော၍ ငိုလိုက်ပြီဆို ငါးရက် တစ်ပတ်လောက်မှာ ဦးမျိုးနိုင်တို့ လိမ္မာနေပြန်သည် ။ ပထွေးပီပီ ယုတ်မာတတ်တဲ့ သူတော့ မဟုတ်ပါ။

သူ ဒုက္ခပေးတာ ဒေါ်မြမာကိုပဲ ဖြစ်၏။

အိမ်တံခါးဝ ရောက်နေပြီဖြစ်သည့် စုံခြေထောက်တွေ ရပ်တန့်သွား၏။ လွယ်အိတ်ကိုဖြုတ်၍ လှေကားထိပ်မှာ ပဲ ဗုန်းခနဲပစ်ချကာ ဆောင့်ထိုင်ချလိုက်မိတော့ အရှိန်လွန်၍ တင်ပါးတွေပင် အောင့်သွားသေးသည်

အိမ်ရောက် လာပြီဆို ဒီအသံတွေပဲ ...

တစ်ခါတလေ အိမ်မပြန်ဘဲ တစ်နေရာကို ထွက်ပြေးချင်၏။

“ဟေ့ ... သမီးလေး၊ ဝင်ခဲ့လေ သမီး၊ လာ ... ဒီမှာ အဖေကြီးနဲ့ ထမင်း ဝင်စားလိုက်”

စုံကိုမြင်ပြီဆို ဦးမျိုးနိုင်တို့ က အကောင်း ...

“မစားချင်ပါဘူး၊ ဦးမျိုးပဲ မျိုကျအောင်စား၊ တကယ်ပဲ စိတ်ညစ်တယ်”

ဦးမျိုးနိုင်က သူ့ကိုယ်သူ အဖေကြီး ...

စံကတော့ ဦးမျိုးလို့ ပဲ ခေါ်ခဲ့ပါသည် ။

ဒါလည်း အဖေကြီးလို့ ခေါ်ပါဟု မတိုက်တွန်းခဲ့ပါ။ ဦးမျိုးနိုင်ဟာ လူဆိုးဟု ထင်စရာ ရှိပေမယ့် စုံအပေါ်ကျတော့ ရိုးသား ချစ်ခင်ခဲ့သူပါ။

ပတ်ဝန်းကျင် မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများက အစ တချို့က တကယ် ဖြစ်စေချင်၍ ...

တချို့ကတော့ နောက်ပြောင်၍ ...

လင်မယားနှစ်ယောက် ကြားကိုသာ တို့ ကြ ထောင်ကြ ရှိခဲ့သည် ။ သမီးနဲ့ ပထွေးကြားမှာ တော့ တို့ ထောင် မြှောက်ပင့်ပေးကြတာမျိုး မရှိခဲ့ပေ။

ဦးမျိုးနိုင် ကိုယ်တိုင်ကလည်း ငယ်စဉ်ကတည်းက ကျွေးမွေး ကြည့်ရှုခဲ့ရသည့် စုံကို သမီးလေးလိုပဲ ချစ်သည် ။

စံကလည်း ပထွေးရယ်လို့ မျက်လုံးစိမ်းနဲ့ ကြည့်နေတာမျိုး မရှိ။ ဒါပေမဲ့ ချစ်ချစ်ခင်ခင်လည်း မနေ။

ပြောစရာရှိ ပြောချပစ်လိုက်တာပဲ။

မိဘ မောင်ဘွားကို ဆိုးသလိုမျိုး ဖြစ်၏။

စုပွပွတက်လာသည့် စုံမျက်နှာကို မော့ကြည့်၍ ရယ်သွမ်းသွေးသော ဦးမျိုးနိုင်မျက်နှာက စောစောကနှင့် ဘာမှ မဆိုင်။

“လာပါ သမီးရဲ့ အဖေကြီး တစ်ယောက်တည်း စားရတာ ပျင်းလို့ ၊ စောစောက ဖြစ်ကြတာ အလကား၊ ညည်းအမေကို အဖေကြီးက ဒီလိုပဲ ရစ်နေကျမို့လို့ စားကောင်း သောက်ကောင်းရုံလေး ရစ်ပေးလိုက်တာ၊ ငါ့ သမီးနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး၊ လာ ... ထိုင်”

အိမ်ထဲဝင်တော့မလို ပြင်ပြီးမှ စံ တုံ့ခနဲရပ်၍ ပြန်လှည့်ကြည့်သည် ။

ပြီးတော့ ထမင်းဝိုင်းလေးနားကို ပြန်လှည့်လျှောက်ခဲ့ပြီး

“သမီးနဲ့ မဆိုင်ဘူး ဟုတ်လား၊ ဦးမျိုးပဲ အပိုဆုတွေပါ ရှာကျွေးနေရ တယ်လေး ဘာလေးနဲ့ ”

“ဟင်”

သူခိုးလူမိသလို ဦးမျိုးနိုင် မျက်နှာကြီး မဲ့လိုက် ပြုံးလိုက် အကြိမ်ကြိ မ် ပြောင်းလဲသွား၏။

“အဲဒါ သမီး ကြားသွားသလား၊ ဟဲ ဟဲ ...”

ဦးမျိုးနိုင်က ပါးစပ်ဘေးမှာ လက်ကာလိုက်ပြီး ကိုယ်ကို ရှေ့ကိုကိုင် ကာ အသံကိုနှိမ့်၍ ...

“အဲဒါ ... သမီးအမေက အဖေကြီးကို ပိုဂရုစိုက်အောင် တမင် ထည့်ပြောတာ၊ မဟုတ်ရင် သူက အဖေကြီးကို သိပ်နိုင်ချင်တာ၊ သမီးက လည်း သိသားနဲ့ ”

“မသိဘူး၊ ဦးမျိုး အဲဒီလိုပြောတိုင်း စံ ရှက်တယ်၊ အိမ်ကို ပြန်လာချင်
စိတ် မရှိတာ သိလား၊ မကျွေးနိုင်ရင်လည်း ပြော၊ စံ ပြန်မလာတော့ဘူး”

“မဟုတ်တာ သမီးရယ်”

“အစကတည်းက စိတ်ချမ်းသာ လက်ချမ်းသာ မျိုချ စားသောက်နေ
ရတာ မဟုတ်ဘူး ”

“ဟာ ... အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး ၊ အဖေကြီးနဲ့ ညည်းအမေ ဘာဖြစ်ဖြစ်
ငါ့သမီးနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး၊ ပထွေး ... ဘာပထွေးလဲ၊ သမီးက အဖေကြီး
သမီးပါ၊ မိဘက သားသမီးကို မသထားတာ၊ မကျေနပ်တာ ရှိမလား၊ စိ
တ်ချ ... ငါ့သမီး မကြိုက်ဘူးဆို နောက်ထပ် ဒီလိုစကားတွေ အဖေကြီး
လုံးဝ ထပ်မပြောတော့ဘူး”

အခန်းထဲမှာ အင်္ကျီချိုင်းပြ ချုပ်နေသည့် ဒေါ်မြမာ ပင့်သက်ရှိုက်လေ
သည် ။

သူများ အရက်သမား ပထွေးတွေနဲ့ စာလျှင် တော်ပါသေးသည် ။

ဦးမျိုးနိုင်ဟာ လူတော်လူကောင်း မဟုတ်ခဲ့ပေမယ့် လူဆိုးလည်း မ
ဟုတ်။

* * *

အခန်း (၂)

ဒုတိယနှစ် အဝေးသင် စာမေးပွဲတွေ ပြီးဆုံးသွားပြီ။ ဖြေလည်း ဖြေနိုင်သည်။ ။

သို့သော် စံ မပျော်နိုင်ဘဲ မျက်ခုံးထူထူလေးတွေ တွန့်ကုတ်လျက် ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်နေမိ၏။

“ဪ ... အနီးကပ် ကျူရှင်ယူဖို့ ဟာ မယူလို့ မဖြစ်တဲ့ ကိစ္စပဲ မာရယ်၊ လုပ် ... ရှိတာ လုပ်ပေးလိုက်၊ ငါ့သမီး ဘွဲ့ရမှ အိမ်ဝင်မှာ ဓာတ်ပုံကြီး ချိတ်ထားပြီး အမောဖြေရမှာ ”

ဦးမျိုးနဲ့ အမေ တိုင်ပင်သမျှ စံ ကြားခဲ့သည်။ ။

အနီးကပ်အတွက် ကုန်လိုက်သမျှငွေက အိမ်မှာ အဖိုးတန်တာလေးတွေ အပေါင်ဆိုင် အကုန်ရောက်ကုန်၏။

ပညာရလို့ ဝမ်းသာရမည့်စိတ်တို့ က ဘယ်လိုမှ ခေါင်းမပြုနိုင်ဘဲ အမေတို့ ရုန်းကန်နေကြရသည့် အဖြစ်တွေကိုသာ နာကျင်စွာ တွေးနေမိခဲ့၏။

တက္ကသိုလ် မတက်နိုင်လို့ အဝေးသင် ယူတော့လည်း ဘာဆိုဘာမှ တောင့်တင်းမှု ရှိမထားသည့် မိသားစု တစ်ခုအတွက်က သက်သာတာ ဘယ်နေရာမှ မရှိ။

နောက်ဆုံးနှစ် ဖြေဖို့ ကို စံ အတော်ကြီး စဉ်းစားရပါပြီ။

“ဟေ့”

အသံနှင့်ထပ်တူ နောက်ကနေ ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ ဘယ်သူမှ
န်း သိသည် မို့ လက်ကိုဖြုတ်ချကာ လှည့်မကြည့်ဘဲ ဆက်လျှောက်ခဲ့၏။

ပါလာသည့် ခေါင်ရိပ်က စံကို မိအောင်လျှောက်ကာ မျက်နှာကို
ဘေးစောင်းကနေ ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ မဖြေနိုင်ဘူးလား”

“ဖြေနိုင်တယ်”

“မျက်နှာက ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ချက်ချင်းလက်ငင်း အင်းယားကန်ထဲ ခု
န်ချတော့မယ့် အတိုင်းပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီလောက် သတ္တိရှိရင် ခုန်ချချင်တာ”

နှစ်ယောက်သား စကားတော့ တိတ်သွားကြသည် ။

ပြီးမှ ခေါင်ရိပ်က ခြေလှမ်း ရပ်ပစ်လိုက်ပြီး စုံလက်ကို ဆွဲထားလိုက်
ကာ

“ပြန်မှာ မို့လား၊ ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့”

“မလိုက်ချင်ဘူး”

စံက လက်ကို ရုန်းပစ်လိုက်ကာ ဆက်လျှောက်၏။ ခေါင်ရိပ်က ပြန်
ဆွဲထား၍

“ပြန်မှာ ပဲဟာ၊ တစ်လမ်းတည်းပဲ၊ ဘယ်သွားစရာ ရှိလို့ လဲ”

“လမ်းပေါ်မှာ လျှောက်နေချင်လို့ ၊ နင့်ဟာနင် ပြန်”

ခေါင်ရိပ်က လှည့်ပြန်မသွားပါ။

စုံဘေးကနေပဲ ယှဉ်တွဲပါလာ၏။ နှစ်ယောက်က ငယ်သူငယ်ချင်း ...

အစက အိမ်ချင်းကပ်ကပ်လေး ...

နောက်တော့ တစ်လမ်းတည်းပေမယ့် လမ်းမတန်းထိပ်သို့ ခေါင်ရိပ်
တို့ ပြောင်းသွားကြသည်။ ။

မိဘဘိုးဘွားတွေက ချမ်းသာကြတာမို့ ခဏသာ ပစ်ပယ်ခံလိုက်ကြ
ရသော ခေါင်ရိပ်၏ မိဘများက မိဘများ နဲ့ ပြန်၍ သင့်မြတ်သွား၏။

ဆင်းဆင်းရဲရဲ ဘဝကနေ ချက်ချင်း ပြောင်းလဲသွားကြသည်။ ။

သို့သော် ခေါင်ရိပ်၏ ဖခင်က မာနကြီးသည်။ ။ ဖနီး၏ အသိုင်းအဝိုင်း
ထဲကို မလိုက်လိုသောကြောင့် လူချမ်းသာတွေ ဖြစ်သွားပေမယ့် ဒီရပ်ကွ
က်၊ ဒီလမ်းထဲမှာ ပဲ နေဖြစ်ခဲ့ကြ၏။

စံတို့ ဘဝနဲ့ တော့ အကွာကြီး ကွာပါသည်။ ။ ခေါင်ရိပ်၏ မိခင်ကိုယ်
တိုင် ဒီနေ့ထိ စံနဲ့ ခေါင်ရိပ် ခင်မင်တွဲသွားနေတာကို လုံးဝမကြိုက်။

ဦးထွန်းလူကတော့ လူငယ်တွေ၏ ငယ်သံယောဇဉ်ကို နားလည်သူ
ဖြစ်၏။

နောက်ထပ်ပိုဆိုးသည် က ခေါင်ရိပ်မှာ မောင်နှမ ဝမ်းကွဲတွေ အများ
ကြီး ရှိသေးသည်။ ။

ဦးလေး၊ အဒေါ်၊ ဘိုးဘွားတွေ အပြည့်အစုံ ...

“သမီးနော် ... ညည်းတို့ သွားတာ လာတာ ဆင်ခြင်ကြ၊ ကလေးတွေ
မဟုတ်တော့ဘူး၊ ခေါင်ရိပ်အမေက သိပ် မောက်မာတာ၊ ဟိုဟိုဒီဒီပြော
လာရင် ငါက ခံနေမှာ မဟုတ်ဘူး ”

အမေကလည်း သတိပေးခဲ့ဖူးပြီ။

ထို့ကြောင့် ခေါင်ရိပ်ကားကိုစီးဖို့ စံ ဘယ်တော့မှ စိတ်မကူး။ ခေါင်ရိပ်ကလည်း ကားဆီမပြန်ဘဲ စံလျှောက်နေသမျှ ကပ်ပါနေကာ ...

“ဘယ်ထိသွားမှာ လဲ၊ တစ်ခုခု ဝင်စားရင်း စိတ်ညစ်လေ၊ အတူတူ ညစ်တာပေါ့”

ဒီတစ်ခါ စံ ခေါင်းညိတ် ခေါင်းခါတာကို မစောင့်ဘဲ အနီးဆုံးမှာ ရှိသည့် ကော်ဖီဆိုင်လေးထဲသို့ ခေါင်ရိပ်က ရှေ့ကနေ ဝင်သွား၏။

ဒီလိုပါပဲ ...

စံနဲ့ ခေါင်ရိပ်က စရိုက်တူ ... ဝါသနာတူ ...

လမ်းဘေးမှာ မုန့်ထိုင်စားရတာကို သဘောကျ၏။ စိတ်ကူးတစ်ခုခု ပေါ် လာပြီဆို တစ်ယောက်က ပြောလိုက်၊ တစ်ယောက်က ခေါင်းညိတ်ပြီးသား။

ငယ်ငယ်ကတည်းက လက်ချင်းချိတ်၍ လမ်းဖြတ်ကူး၊ တစ်ခုခုစားတော့မည်ဆို လက်ချင်းတွဲပြီးမှ ဆိုင်ထဲဝင်။ ဘာပဲလုပ်လုပ် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီဆို လက်ချင်း ဆုပ်လိုက်မိကြတဲ့ ဟာ ငယ်ကျင့်လို ဖြစ်နေ၏။

ငါးတန်း ခြောက်တန်း ရောက်တဲ့ အထိ ကစားကွင်းမှာ သွားဆော့ကြတော့ တစ်ယောက်ချင်း လျှောစီးရသည့် လှေကားပေါ်တက်ကြပြီး တစ်ယောက်ချင်းမစီးဘဲ နှစ်ယောက်ပူး မရမက ထိုင်ကြသည်။

လျှောက် လျှော့မကျဘဲ ပိတ်သိပ်ခံနေတော့ ကိုယ့်ခြေထောက်နဲ့ ကိုယ် ယက်ပြီး မရမက လျှော့ကျအောင် ဆင်းကြသည်။ ။

နောက်က လျှော့ချလိုက်သော သူတွေနှင့် လုံးထွေးကာ လျှော့ပေါ်က

ပြုတ်ကျလို့ ခြေကျိုး လက်ကျိုးမဖြစ်ကြတာ ကံကောင်း။

ထိုစဉ်က ဒေါ်စိန်မမ စကားကြီး စကားကျယ်တွေ ပြောလို့ ဒေါ်မြမာ ကလည်း မခံ။

ဦးထွန်းလူ ပြောပြောကြောင်း လာပြောမှ ထိုပြဿနာပြီး၏။ လူကြီး တွေသာမက ကလေးချင်းပါ မခေါ်ဖြစ်ကြတာ တစ်လ ကိုးသီတင်း ဖြစ် သွားသည် ။

ခေါင်ရိပ်က မခေါ်တာ မဟုတ်ပါ။

စံက မခေါ်တာ ဖြစ်၏။

စံနဲ့ မခေါ်ဘဲ ကြာကြာ မနေနိုင်တာလည်း ခေါင်ရိပ်ပဲ ဖြစ်သည် ။

“စံ”

မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်မိကြတော့ မှုန်ကုပ်ကုပ်လေး ဖြစ်နေသည့် စံမျက်နှာလေးကို ခေါင်ရိပ်က သေချာကြည့်၏။

“ဘာစားမလဲ”

“ဘာစားရမှာ လဲ၊ ဒီမှာ ကော်ဖီနဲ့ မုန့်ပဲရိုမယ့်ဟာ”

စံက စိတ်မရှည်သံနှင့် ဖြေ၏။

“လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီလည်း အမျိုးမျိုးရှိတာပဲ၊ မုန့်တွေ ဟိုမှာ ရှိး ကျွတ်တွေ အများကြီးနဲ့ အပြည့်ပဲ၊ အားလုံး စားမှာ လား၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် လာချရင် စားမှာ လား”

“စားတယ်”

“ပြီးရော”

ခေါင်ရိပ်က မုန့်တွေ ငါးမျိုး ခြောက်မျိုး မှာ ပြီးသည် အထိ ရှိုးကွေ့စံ
တွေထဲကို ရှာဖွေနေတုန်း ...

ရွဲတာလား၊ စောင်းနေတာလား ...

စိတ်ညစ်နေသည့် စုံမျက်နှာလေးက ဒေါသရောင်သို့ ပြောင်းလဲလာ
၏။

“ဘာသောက်မလဲ ညီလေး”

ခေါင်ရိပ်က စားပွဲထိုးလူရွယ်ကို မော့ကြည့်ပြီးမှ စုံကို တစ်ချက်ငဲ့ကြ
ည့်ကာ

“ဘာရလဲ”

“အပူ ... အအေး အကုန်ရတယ်”

“အကုန်ချပေး”

“ဟင်”

“ခေါင်ရိပ်”

စံ မနေနိုင်တော့ဘဲ ခပ်ကြိတ်ကြိတ် ထအော်မိသည် ။ ဒါတောင် အ
သံက သိပ်မကျယ် ...

စားပွဲဝိုင်းတွေက နီးနီးလေးမို့ စံတို့ ပွဲမှာ ဖြစ်နေသမျှကို အနီးစားပွဲ
တွေက သတိထားမိနေကြပြီ။

“ဘာလဲ”

“နင် အလှူပေးမလို့ လား”

“ဘယ်ကလာ၊ နင် ကြိုက်တာ မပါမှာ စိုးလို့ လေ၊ ဘာစားမလဲ မေး

တော့ မပြောဘဲနဲ့ ”

စံက မျက်စောင်းထိုး၏။

စားပွဲထိုးလူရွယ်က ပြုံးနေသည် ။

“ကော်ဖီပလိန်းပဲ ပေးပါ”

ဟု စံမှာ တော့ ...

“စူပါဝမ်း”

ဟု ခေါင်ရိပ်က ထပ်ဖြည့် ပေးလိုက်သည် ။ ပြီးတော့ မုန့်ပွဲတွေကို စုံ
ရှေ့တိုးပေးကာ ...

“ကြိုက်တာ ယူစား”

“ခေါင်ရိပ် ... နင် မရွံ့နဲ့ နော်”

“တွေ့လား”

“ဘာတွေ့လားလဲ၊ စားပွဲပေါ်မှာ မုန့်တွေ ဒီလောက် ပြည့်လျှံနေတာ
သူများ တွေ ကြည့်ကုန်ပြီ၊ ပြီးတော့ ဒါ မုန့်စားတဲ့ အချိန်လား”

လက်ဖက်ရည်နဲ့ မုန့်စားကြတာ မနက်ပိုင်းပဲ ဖြစ်သည် ။ နေ့လယ်ခ
င်းဆိုတာ မုန့်ကို သိပ်စားကြတာမဟုတ်။

အားလုံးထဲမှာ ထက် သူတို့ စားပွဲ တစ်ဝိုင်းတည်းမှာ သာ မုန့်ပွဲတွေ
ပြည့်နေတာ ဖြစ်၏။

ကိုယ့်စားပွဲကို ပြန်ဝေကြည့်ကာ ခေါင်ရိပ်က စပ်ဖြဖြနှင့် ...

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ကြိုက်တာ ယူစားပေါ့၊ တစ်ခုပဲစားစား၊ တစ်ဖွဲပဲစားစား
၊ အကုန်လုံး ရှင်းပေးရမှာ မှ မဟုတ်တာ”

“ဟွန်း”

စံက မျက်စောင်းထိုးတော့ ခေါင်ရိပ်က ရယ်သည်။ ။

“အဲဒီမျက်စောင်း တစ်နေ့မခံရရင် ပြန်ရတာမဖြောင့်လို့”

နောက်ထပ် မျက်လုံးဝင့်ကြည့်မိပြီးမှ မထိုးဖြစ်ဘဲ စံ မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ ။

အလှပြင်ဆိုင်မှာ တမင် ပြုပြင်ထားတာ မဟုတ်ဘဲ အဖျားလေးတွေ တွန့်ကောက်နေသည့် ပခုံးအောက် ဆံပင်လေးနှင့် စုံမျက်နှာ သွယ်သွယ်လေးကို ခေါင်ရိပ်က စိုက်ကြည့်သည်။ ။

နှာတံလေးလည်း ပေါ်သည်။ ။ မျက်ခုံး ထူထူလေးတွေက ထင်းနေ၏။ ။ ပြီးတော့ မျက်ဝန်းညိုတို့ က မျက်တောင် ရှည်လေးတွေကြောင့် ဝင့်ကြည့်လိုက်တော့ ညှို့အားကောင်း၏။

ထူပြည့်ပြည့် နီမြန်းသော နှုတ်ခမ်းလေးများ နှင့် စံဟာ အလွန်လှပါ၏။ ဒါပေမဲ့ တောက်ပ ထည်ဝါဖို့ ဆိုတာ ဝတ်စားပြင်ဆင် နိုင်ဖို့ လည်း အဓိကဖြစ်သည် မို့ စံ၏ အလှက မပေါ်လွင်ရှာပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စုံမျက်နှာလေးဟာ ဘယ်နေရာ ကြည့်ကြည့် ပြစ်ချက် ဘာမှ မရှိတာ သူသိသည်။ ။

ကြည့်လည်း ကြည့်နေချင်သည်။ ။

သူ အရပ်မြင့်လှပါသည် ဆိုတာကို မတိမ်းမယိမ်း လိုက်မီနေသော စုံအရပ်မြင့်မြင့်၊ တင်းပြည့်သော ကိုယ်လုံးလေးနှင့် တမင်လှအောင် ထိန်းချုပ်တာ မဟုတ်ဘဲ စံက လမ်းလျှောက်တော့လည်း ကြည့်ကောင်းနေတဲ့သူ။

ဘာကြည့်တာလဲ၊ မြန်မြန်စား ... ပြီးရင်ပြန်မယ်”

လက်ဖက်ရည်နဲ့ ကော်ဖီ ရောက်လာတော့လည်း မသိသလိုလုပ်နေသည့် ခေါင်ရိပ်ကို စံက သတိပေး၏။

ခေါင်ရိပ်က စားစရာကို ငုံ့လည်း မကြည့်၊ ထိလည်း မထိ၊

“စံ”

“ဘာလဲ”

“ငါပြောထားတာ ဘယ်လိုလဲ”

စံက မျက်စောင်းထိုး၍ ကော်ဖီကိုမွှေးပြီး မှုတ်သောက်နေသည် ။

“ပြောလေ စံ”

“ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ ခေါင်ရိပ်၊ ဒါ ပြောရမယ့် နေရာလား”

စံက ကိုယ်လေးရှေ့ကိုင်းကာ အသံအုပ်၍ ပြော၏။

“ဒါဆို ပြောလို့ ကောင်းတဲ့ နေရာ ခေါ်မယ်၊ လိုက်မှာ လား”

“မလိုက်ဘူး”

“ဒါပဲလေ၊ သိသားပဲ၊ အဲဒါကြောင့် အခုမေးနေတာ၊ ဖြေလေ ...”

စံက မျက်နှာကို တင်းပစ်ပြီး ပြန်ကြည့်၏။

“ငါ့ရင်ထဲမှာ သူငယ်ချင်း ...”

“ဟာ ... တော်ပြီ၊ အဲဒါ လုံးဝ မကြားချင်ဘူး၊ ဒီထက်ပိုဖို့ ကို ပြောနေတာ စံရယ်၊ လျှောက်ဝှေ့ မနေစမ်းပါနဲ့ ၊ တော်ကြာ ချစ်တာတွေ မေတ္တာတွေ ကျယ်ကျယ် လောင်လောင် ပါလာနိုင်တယ်နော်၊ မယုံမရှိနဲ့ ”

ငယ်ငယ်ချောချော စုံတွဲလေးမို့ သူတို့ ကို ဆိုင်ထဲမှာ ရှိသမျှလူတွေက

သတိထားမိနေကြသည်။ ။

ခေါင်ရိပ်က ပြောသလိုလုပ်ဖို့ ပါးစပ်က တပြင်ပြင်နှင့် စံက ကော်ဖီ ကိုမကုန်ဘဲ ထားခဲ့ပြီး ထလိုက်သည်။ ။

ခေါင်ရိပ် ဘာမှ မစားရသေးဘဲ ကဗျာကယာ ပိုက်ဆံရှင်း၏။ နှစ်ယောက်သား လမ်းပေါ် ပြန်ရောက်လာကြတော့မှ ...

“ဘယ်သွားမှာ လဲ”

“ဘယ်သွားသွား ... နင်ပြန်တော့၊ သွား ...”

စံက လှည့်အော်၏။

“ငါ့မှာ ငါ့အိမ်က သောကတွေနဲ့ ...”

“လူတိုင်းမှာ သောကရှိကြတာပဲ၊ နင့်သောကတွေက ဘာတွေလဲ ဆိုတာလည်း ငါသိတယ်၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

စံက မပြေးရုံတမယ် လျှောက်နေရာကနေ ရပ်ပစ်လိုက်၏။

“နင်က ဘာမှ မဖြစ်ပေမယ့် ငါက ဖြစ်တယ်၊ သူငယ်ချင်းလို နေကြတာတောင် နင့်အမေပါးစပ်က ဟိုပြော ဒီပြော၊ ချစ်သူဖြစ်သွားရင် သတ်ပွဲတွေ ဖြစ်ကုန်မှာ ပဲ၊ လုံးဝကို မစဉ်းစားဘူး”

ခေါင်ရိပ်မျက်နှာ မည်းညိုသွား၏။

စုံလက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်ကာ အနီးဆုံးမှာ ရှိသည့် ကန်သာယာ ပန်းခြံလေးထဲကို ဒေါနဲ့ မောနဲ့ ဝင်သည်။ ။

သစ်ပုပ်ပင်လေးတွေ အလယ်မှာ ရပ်လိုက်ပြီး ...

“လုံးဝမစဉ်းစားဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ နင်က သူဌေးသားလေ၊ ငါက ဆင်းရဲတယ်၊ အဲဒီလိုလူတွေ ချိုးနှိမ် စော်ကားတာ ငါ ဘယ်တော့မှ မခံဘူး”

“ဘာမှ မဆိုင်ဘူး၊ နင် အဲဒီလူတွေကို ယူမှာ လား၊ ငါ့ကို ယူမှာ လား”

“ဘာကိုမှ မယူဘူး”

“စံနော် ... ငါ့ဒေါသကို မဆွနဲ့ ”

“အံ့မာ ... ငါ့မှာ လည်း ဒေါသရှိတာပဲ၊ နင့်ဒေါသမှာ အစွယ် ဘယ်နှချောင်း ပါနေလို့လဲ”

စံက သူ့ထက်ကျယ်အောင် ပိုအော်၍ တစ်ဖက်လှည့်၏။

ခေါင်ရိပ် စုံလက်မောင်းလေးကို ဆောင့်ဆွဲ၍ ယိုင်နဲ့ ပါလာသည့် ပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်သည် ။

“ဒီနေ့ ရန်မဖြစ်ချင်ဘူး စံ၊ ငါ နင့်ကိုချစ်တယ်”

စံ မျက်နှာလွှဲပစ်သည် ။

ခေါင်ရိပ် ထိုမျက်နှာနောက် မရမက လိုက်ငုံကြည့်ကာ

“သူငယ်ချင်း ဆိုတာကြီးကို တစ်သက်လုံး ဆုပ်ကိုင် သွားကြမှာလား စံ၊ ငါ နင့်ကို မရိုးသားခဲ့တာ ကြာပြီ၊ မျိုသိပ်ခဲ့တာလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ စသလို နောက်သလိုနဲ့ နင့်ကို ငါ တစ်နေ့ လက်ထပ် ယူမယ်ဆိုတာ ကိုးတန်း စတက်ကတည်းက ခဏခဏ ပြောနေခဲ့တာ၊ တကယ်က အဲဒါ အတည်ပြောတာ ငါ နင့်ကိုချစ်တယ်”

မျက်နှာချင်းက နီးနီးလေး ဖြစ်နေသည် ။

ပခုံးမှာ ဖျစ်ဆုပ်ထားတာကို ရုန်းလို့ မရ။ ဒီတော့မှ အမြဲတမ်း ကိုယ့်သဘောကျ ဖြစ်ပေးခဲ့တဲ့ ခေါင်ရိပ်ဟာ တမင် အလိုလိုက်နေခဲ့တာမှန်း

သိလာ၏။

သူ အတင်းအကျပ် ပြုမူပြောဆိုလာမည်ဆို စံ ဘာမှ မတတ်နိုင်ပါ
လား။

“ခေါင်ရိပ် ... ငါ့ကိုလွှတ်”

ဖြုတ်ချလို့ မရဘဲလည်း ပခုံးက သူ့လက်ကို ဖြုတ်ချနေမိသည် ။

“ငါ နင်မကြိုက်တာကို ဇွတ် မလုပ်ချင်ဘူး စံ၊ ချစ်နေတာကိုလည်း န
င် မဖြေပေမယ့် ငါသိတယ်၊ နင်နဲ့ ငါ့ကြားမှာ မျှိုသိပ် ဟန်ဆောင်နေဖို့
ဘာမှ မရှိဘူး၊ ဖြေစမ်းပါ၊ ငါ့ကို ချစ်တယ်မို့လား”

“မချစ်ဘူး”

“ဟာကွာ”

ခေါင်ရိပ် မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားသည် ။

စံ ပခုံးလေးကို လွှတ်လိုက်ပြီးမှ တင်းခနဲ ပြန်ဆုပ်၏။

“အန်တီက တားထားလို့ မို့လား၊ အမေ့ကြောင့် မချစ်နိုင်တာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟင် ... ဒါဆို ချစ်တယ်ပေါ့”

“အဲဒီထိကို မစဉ်းစားခဲ့ဘူး”

“ပြဿနာပဲကွာ”

ဟုတ်တယ် မဟုတ်ဘူး ဆိုသည့် နှစ်ခုကြားက အဖြေကို ကတ်တီး
ကတ်ဖဲ့ ဖဲ့ထုတ်ပစ်သော စံ ပြောပုံကြောင့် ဒေါသဖြစ်ရအခက်၊ ရယ်ရအ
ခက် ...

“စံ ... ဘာလဲကွာ၊ ချစ်ရင် ချစ်တယ်၊ မချစ်ရင် ... အဲ ...”

စံက ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်တော့ ခေါင်ရိပ် ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွား၏။

“မရဘူး၊ အဲဒီလိုမဖြေနဲ့၊ ယုံလည်း မယုံဘူး”

“သေလိုက်ပေါ့၊ မချစ်ဘူး၊ ငါ့ချစ်မယ့်လူမျိုးထဲမှာ နင်လည်း မပါဘူး၊ ဖယ်”

“စံ ... နင် ... နင် စကားကို ပြင်ပြော”

“မပြောဘူး၊ ဖယ်နော်”

စံက လက်နှစ်ဖက်နှင့် သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို အတင်းကာထုတ်၏။

တစ်ခါတလေ မခံချင်ဒေါသတို့ သည် ရယူအနိုင်လိုတတ်မှန်း စံ သတိမထားနိုင်ခဲ့။

အမှတ်တမဲ့မို့ ခေါင်ရိပ် ဆွဲဖက်ပစ်လိုက်တာကို ဘယ်လိုမှ မကာကွယ်လိုက်နိုင်။

“ခေါင်ရိပ် ... နင် ဘာလုပ်တာလဲ၊ လွှတ်စမ်း ... လွှတ်နော်”

လက်ထဲမှာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ဘောပင်တွေ ထည့်ထားသော ပိုက်ဆံအိတ် ရှည်လေးရော ...

နောက်ဆုံးနေ့မို့ နယ်ကိုပြန်ရမည့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ပေးလိုက်သော လက်ဆောင်ဝက်ဝံရုပ် သေတ္တာလေးရော ... တစ်ခု တစ်နေရာစီ ပြန့်ကျဲကျသွား၏။

ဒေါသလား ... ရှက်တာလား ဘာမှ မခွဲခြားနိုင်။

စက္ကန့်ပေါင်းများစွာ မှောင်အတိ ကျသွားခဲ့သည် ။

နှလုံးသားသည် ဘယ်ဘက် ရင်အုံမှာ ပဲ ရှိနေတာ မဟုတ်ဘဲ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ရှိနေသည် လား ...

စံ တစ်ကိုယ်လုံး သွေးတို့ အဆမတန် ဆောင့်တိုး လည်ပတ်လာကာ တကယ် ဘာဆိုတာမှ မသိတော့။

“ကောင်စုတ် ... အစုတ်ပလုတ် ခေါင်ရိပ် ... လူညစ် သွား ... နင် သွားတော့၊ သွား”

သစ်ပင်အောက်မှာ ဆောင့်ကြောင့်လေး ထိုင်ချကာ စံ ဟီးခနဲ ငိုပစ်လိုက်မိသည် ။

ပန်းခြံထဲမှာ လူရှင်းနေမှန်း သိပေမယ့် သူ အတင်းအကျပ်ကြီး နမ်းနေတာကို တစ်ယောက်ယောက်တော့ မြင်မှာ ပါ။

ရှက်သည့်စိတ်က တလိုက်လိုက် တက်လာ၏။

ဒူးနှစ်ဖက်ပေါ် လက်ပိုက်တင်၍ မျက်နှာမှောက်ချ၍ တအားငို၏။

“ခေါင်ရိပ် ... နင်သွားနော်”

“မသွားဘူး”

ခေါင်ရိပ်က စုံဘေးမှာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး မျက်နှာကို အတင်းအကျပ် မော့ယူ၏။

စံက ဇွတ်ပြန်ငုံသည် ။

“ငါ အနိုင်ကျင့်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ချစ်လို့ ”

“နင့်ကို ဘယ်သူက ချစ်တယ်ပြောလို့ လဲ”

“မပြောပေမယ့် ငါသိတယ်၊ ကြာကြာ ဖုံးကွယ်ထားလို့ မရအောင် ရင်ခုန်တတ်သွားဖို့ လိုတယ်၊ အဲဒါကြောင့်”

“သွားသေလိုက်”

“ဟားဟား ...”

စံ ဆတ်ခနဲ ထပြေးသည်။

ခေါင်ရိပ်က ရယ်၍ ပြေးလိုက်၏။

ဘေးလူတွေမြင်လျှင် ချစ်သူတွေ ကျီစယ် ပြေးလွှား နေသလိုလို ...

တကယ်တော့ စံ ခေါင်ရိပ်ဘက်ကို မျက်နှာမလှည့်ရဲ၍ ရှေ့ကို
စွတ်ပြေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှက်လိုက်တာ ...

တစ်သက်လုံးမှာ ဒီလောက်ထိ ရှက်ဖူးခဲ့တာ မရှိ။ သူချစ်နေမှန်း သိ
ပေမယ့်လည်း ခုလို ဇွတ်တရွတ်ကြီး ပြုမူလာမည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ မ
တွေးမိခဲ့ပေ။

ရင်ခုန်တတ်မှ ချစ်တတ်တာလား ...

ဒါဆို စံ ရင်တွေခုန်နေတာ ဘာကြောင့်လဲ ...

* * *